א) נזיר כה א, ב) מיסות, ג) עיין נזיר כו ב, ד) [תוספתא פ״א] סנהדרין מח א, ה) (סנהדרין מח א) תוספתא פ״א, ו) ב״ר פרשה

פב, ז) ברכות פ"ב הלכה א

מו"ק פ"ג הל"ו, ח) ליה,

ט) יבמות לו ב,

עין משפט גר מצוה

במ א מיי׳ פרק ט מטירות הל״ח:

ל ב מיי שם הל"ו:

לא ג מיי׳ פרק ממעילה הל"ג:

ממעילה הל"ג:

ב ד מיי פרק ה
מפהמיק הל"ח:

לג ה מיי שס:

ד ו מיי שס:

ב הלכה יח והל"ז

ב מוש"ע י"ד סימן רג.

מוש"ע י"ד סימן רג.

סעיף ו וסימן שנו סעיף ה:

לה ז מיי׳ שם טור שו״ע : 55 לו ח מיי׳ פרק ד מאבל הטדה

י לפנות למר שלפנים לפנים ורוף ומעכן בשנפים. ולנו אמר אם מם יפלו לגדבה. בתוחר חשלה וחיינו כדב חסדא: שאין לך לחם וכו'. שלא מלינו שיהא לחם קרב בפני עלמו: שאין לך נוירום באם בלא לחם.

קוף בפני ענתו. מחין ק מיחום כמום כמו מחסיב לחסת כשקיבל מזירות על עלמו נחחייב להביח לחס משל עלמו: לפוס כן. כמו לפיכך: פכרין מימר. סברוה בני הישיבה לותר היינו מותר לחמו היינו מותר נסכיו דשניהן ירקבו: קדשי קדשים היינו מותר נסכיו דשניהן ירקבו: קדשי קדשים

אינון. וקדשי קדשים מותרן נדבה: אהן דאמרן. הא דאמרן דסובר ר"ח דמותר לחם דוקא הוא

יטול למותן לפוכל לו לוחות מוס לוקים שום לירוב לו לוחות הדירב להל מותר נסכים לא דקדשי קדשים הא"ל יפלו לנדכב. דמקלים לקדשי קדשים באין: מ"א אומר יפלו לנדכב. ועשירית האיפה קדשי קדשים היא דכתיב בה חטאת:

קדשים הים דכתיב בה חטפת: הלבה ה מתני' מוסר שבוים. אם גבו לדקה לורך פדיון שבוים וינחותר ישתרום עד שיפדו בהם שבוים אחרים אבל אם פירשו לשבוי זה זכה אותו השבוי במוחר: מוסר עני.

לם גבו מעות לקנות לו מלבוש ונתותר נוחנין המותר לאותו עני: מוסר המסים. אם גבו מעות

המותר לאותו עני: מוסר המסים. אם גבו תעומ לגורך קבורת מת סתם המותר לקבורת מתים אחרים אבל למת זה המותר ליורשיו דאחולי אחיל המת זילומיה לגבי יורשיו: יכא מונה עד שיבוא אליהו. מספקא ליה אי מחיל המת זילומיה לגבי יורשיו או לא הלכך יהא מונח: בונין לו נפש על קברו. פשיטא ליה לרי נתן דלא מחיל הלכך בונים לו מלכה על קברו מאותו מותר שכבר זהם בו המת:

בכו' גבו לו. ללרכי המת שסברו שאין לו לרכי קבורה ונמצא שיש לו: מוסר המם ליורשיו. ואף זה למותר המת דמיא והרי הוא ליורשיו: הגע

זה למותר המת דמית והרי הות ניורשיו: הגע עלתר. אמור לנפשך דלא דמיין שהנותנין לא כיינו אלא לזכות להמת וכיון שיש לו לא זכה בו המת מעולם ואיך יזכו יורשיו בו הלכך מחיריין אותו להנותנים אם אפשר או מניחין לנורך מתים אחרים: א"ל. כ" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל. ב" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל. ב" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל. ב" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל.

אתה יודע אלא מה שאמרתי לך ודבר זה לא אמרתי

לך ומנות לך להשיב: אין פרדין שבוי בשבוי. אם גבו מעות לצורך שברי זה אסור לשנותו לצורך שברי אחר ואפילו השני עדיף מהראשון: ואין גובין טלים

למות הלים הלים הלים מעות לקומת בהן טלית זה אסור במנים. אם גבו מעות לקומת בהן טלית זה אסור במנים, והן ממחין ביד פרכמין. והן הגבאין לעשות כך לשנות הלדקות למה שלקיכין אותן ביותר דמעיקרא אדעתא דהכי למה שלקיכין אותן ביותר דמעיקרא אדעתא דהכי

ניתנו שאם יצטרכו שישנו אותן הגבאין: דבריהן. שאומרין דבר הלכה משמן זהו זכרונן: ר"י הוה

מסמיך. לפי שבעל בשר היה הולרך להשען על אדם אחר בהליכתו: ה"ג הוה מסמיך ואזיל על

ר"ח בר אבא. והוה ר"א רואה ר' יוחנן עובר וטמן עלמו בפניו שלא יראנו: חרחין מילין וכו'. שני

ענתו בפני שנם יימנו. מרשין מינין ודו. שני דברים רעים עשה ר״א זה שעלה מבבל במאי דנחתן עלתו הדא שניאה שאין זה כבודו שישאל בשלותי ועוד גדולה מזו נראה שאינני כדאי לדבר עמו לכך הוא מטמר עלמו: כך. המנהג בבבל שהקטן לכך הוא מטמר עלמו: כך. המנהג בבבל שהקטן

נכך הוח מנסמת ענמנו: כך. המנהג בבכנ ההקטן אינו שואל בשלום הגדול מפני כבודו של הגדול שהן מקיימין הך קרא ראוני נערים ונחבאו וגר: א"ל ר' יעקב מהו למיעבר קמי. צלם ששמו אדורא: א"ל. ר"י מה אתה חולק ליה כבוד שאין אתה רוצה לעבור לפניו בלא חשוכה אלא עבור לפניו וסמי עיניו: א"ל. רבי יעקב א"כ שפיר עביד וסמי עיניו: א"ל. רבי יעקב א"כ שפיר עביד

וסמי עיניר: א ל. רבי יעקב ח"ב שפיר עביד ר"א דלא עבר לפניך כיון דנהיגין דאין הקטן שואל בשלום הגדול דין הוא שיטעת מפטיו: **ועוד** עבד וכר. א"ל רבי יוחנן לר' יעקב ועוד אחת עשה לי ר"א הבבלי הזה שאמר דבר הלכה ששמע עשה לי ר"א הבבלי הזה שאמר דבר הלכה ששמע

עקירה משום פסח לכך בשתיקה פסול: והוא שקרבה וכו'. אממניתין קאי הא דמנן מוחר נזיר לנדבה דוקא שקרב המטאח לבסוף שהטיר מביא ג' בהמוח מטאח ועולה ושלמים וכשקרב המטאח לבסוף היל מוחר מטאח שהוא לנדבה: ה"ג אלו הן מעום ססומים כל שדמי מטאח. שמחו בעליהן היו מעורבות בהן ואפילו הפרישו הבעלים בחייהן דמי מטאח מחוכן אפ״ה ה"ל כמעות סחומין וכאילו עדיין הן מעורבין בחוכו וילכו לים המלח לא נהנין ולא מועלין והיינו כרבי זעירא: ה"ג אלו למטאח והשאר לשאר נוירוס וחם דמי מטאח ילכו לים המלח לא נהנין ולא מועלים והשאר בחלה להביא בהן מולים והשאר רולה להביא בהן עולה יכיא שלמים יביא ומועלין בכול ואין מועלין במקלחן כ"ק דמילה. וה"פ דאין מועלין במקלחן מתקלחן דַלמא דמי שלמים נינהו ואין מועלין בשלמים: **ולא**

ריבב"ן למעט והכא את אמר מן לרצות אמר ר' מנא הכא נמי מן למעט מיעוט שאינו בא בן ב׳ שנים מיעוט שאינו בא נקבה וגבי אשם נמי מן למעט הוא שאינו בא אלא מן האילים בלבד. החיבון והא כמיב ואם מן הלאן קרבנו מן הכשבים או מן העוים לעולה מעתה מותר הפסח גא עולה אמר ר' אבין משוין דבר שהוא לאכילה לדבר שהוא לאכילה ואין משוין דבר שהוא לאכילה לדבר שאינו לאכילה אמר ר משוין קדשים קלים לשם קדשים קלים ואין משוין קדשים קלים לשם קדשי קדשים ובפ״ק דובחים ודף מ) אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מנין למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר וזבחת פסח לה׳ אלהיך לאן ובקר וכי פסח בא מן הבקר אלא מותרו בא לדבר הבא מן הבקר והיינו שלמים : מוסר נזירים. הפריש מעות לצורך . נזיריו ולא פי' למי [מותר לנזירים]: **מותר שבוים**. ולא פירש למני שיהא המותר לשבוין: [מותר שבוי]. לאותו שבוי דללרכו נדר אפי׳ אם ישארו: מותר המת. לתכריכין ולהולאת קבורתו ליורשיו בפרק נגמר הדין (ד' מח) אביי ורבא פירשו טעמייהו דהני תנאי אביי מתרן לטעמיה דכ"ע הזמנה לאו מלתא היא ת"ק סבר כי מיבזו ליה יורשין אחיל זילוחיה גבי יורשין ור"מ מספקא ליה אי מחיל אי לא הלכך יהא מונח עד שיבא אליהו ור" נתן פשיטא ליה דלא מחיל הלכך יעשה נפש על קברו נפש פי' מלבה על קברו לזכר פלוני. ירושלמי גבו בחזקת שאין לו ונמלא שיש לו סבר ר' ירמיה למימר מותר המת ליורשיו א"ל ר' אמי דחוטרי הגע עלמך דלא כוונן אלא ליה ואינו חייב ליתו ופטור מנדרו מיכן הוכיח אם נדר לדקה לאחד ונמלא שהוא רמאי ויש לו אינו חייב ליתן לו:

תקלין חדתין

אמר והוא שקרבה חמאתו בסוף אבל אי קרבו שלמים בסוף מותרן שלמים א"ר זעירא אפילו קרבו שלמים לבסוף הלכה⁶ ואואחת היא בנזיר שתהיה מותרה נדבה מתניתא מסייעא לדין ומתניתא מסייעא לדין מתניתא מסייע לרבי זעירא (אפילו) אלו הן מעות סתומין כל שדמי חמאת בומיתות מעורבות בהן ואפי' הפריש דמי חמאת^ם מתוכה מעות סתומין הן מתניתא מסייעא לרב חסדא [ג]אלו³ (ל) לחמאתי ^בוחשאר לשאר נזירותי ומת ימועלין בכולן ואין מועלין במקצתן ולא אמר אם מת יפלו לגרבה רב חסרא אמר ימותר לחמו של נזיר יורקב א"ר יוםי ויאות להקריבו בפני עצמו אין את יכול שאין לך לחם קרב לעצמו להקריבו עם נזירות אחרת אין את יכול שאין לך נזירות באה בלא לחם לפום כן צריך מימר מותר לחמו של נזיר יורקב סברין מימר הוא לחמו הוא מותר נסכיו (א) אמר רבי יוסי בר רבי בון מותר נסכיו קדשי קדשים אינון היופלו לנדבה [ד]על דעתיה דרבי יוסי (ב)בר רבי בון שמואל אליבא דרב חסדא במותר (ג) נסכים ורבי חייא (חסדא) ורבי אלעזר שלשתז אמרו דבר אחד רבי חייא (חסדא) אלעוו של שות אבור רבו אווו דבי דויא לוחם א) אהן דאמרן שמואל דאמר רבי יוסי עד דאגא תמן שמעית קל רבי יהודה שאיל לשמואל הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לנדבה וה!רבי אלעזר אומר מותר עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר יוליכם לים

לעניים מותר עני לאותו עני מותר 7 המתים למתים מותר המת ליורשיו רמ"א מותר המת יהא מונח עד שיבא אליהו רבי נתן אומר מותר המת בונין לו נפש על קברו: **גמ'** ^[2] גבו לו בחזקת שאין לו ונמצא שיש לו ר' ירמיה סבר מימר מותר המת ליורשיו אמר ליה רבי אידי דחומרא הגע עצמך דלא כוונן אלא ליה אמר ליה אנא לא אמרית עבנן וכא כווגן אדא דיה אמר דיה אנא דא אמרית את מגן לך תני בשם רבי נתן מותר המת יבנה לו נפש על קברו ויעשה לו זילוף על גבי ממתו תני³ אין פודין שבוי בשבוי ואין גובין מלית במלית ויאין ממחין ביד פרנסים לכך תני³ רשב"ג אומר בו ³ אין עושין נפשות לצדיקי דבריהם הן הן זכרונן רבי³ יוחגן הוה מסמיך (ד) ואזל עאל ר' חייא בר אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה רבי אליעזר חמי ליה ומפומר ליה מקמיה ואמר הלין תרתי מלייהו הדין בבלאה עביד ביה חדא דלא שאיל בשלומיה וחדא מיטמר א"ל רבי חדא דלא שאיל בשלומיה וחדא מישמר א"ל רבי יעקב בר אידי כך נהיגין גבהון דזעירא לא שאיל בשלומיה דרבה דאינון נהגון ומקיימין ¹ראוני נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו אמר "להו מהו למיעבר (ה)קמי דאדורא צלמי א"ל מה את פליג ליה יקר עבור קמוהי וסמי עינוי א"ל יאות ר' אליעזר עביד דלא עבר קמך ועוד" עביד הא בבלאה בלאה של עביד הלא שבר מייימיור ורומי להיוו רבי אחר של אייי אויימיור ורומי להיוו רבי אחר של אייי אויימיור ורומי להיוו רבי אחר דלא אמר שמעתא משמיה נכנסו לפניו רבי אמי ור' אסי אמרו לו ר' [ו] כך היה מעשה בבית הכנסת של מרסיים בנגר שיש בראשו גלוסמרא שנחלקו

המלח רבי אלעזר אומר יפלו לנרבה: הלכה ה מתני' ימותר שבוים לשבוים מותר

שבוי לאותו שבוי מותר עניים

ממני ולא אמרה משמי: בנגר שיש בראשו גלוסטרא.

רבי שראשו עב וראוי לשחיקת החומים ולשאר תשמיש ונחלקו בו אם מותר להשתמש בו בשבת לנעול בו הדלת ר"א אותר ורבי יוסי מתיר

. הלכה ד

נוסחת הבבלי (א) אר"י בר ביבין כו': (ב) בר ביבין אליבא דר"ח כו': (ג) נסכים שמואל ורב מת לל (ב) נפכם שמותו הל מת לל ור"א שלשתן כו' רב מת לא הדא דהכא שמואל דאמר רב אסי כו' ר"א מומר (ד) ואזיל על ר"ח כו' ר' אלעזר כו׳ שאיל בשלומי כו׳: (ה) קמי דארורא א״ל כו׳:

הגהות הגר"א

[א] ה"ג הלכה היא בנזיר ומלת אחת מיותר: [ב] מלת מיתות מיותר וצ"ל כל שדמי חטאו׳ מעורבין בהן וכו': [ג] ה"ג אלו לחטאות והשאר לשאר נזירו' ומת מעורבין דמי חטאת ילכו לים המלח והשאר יביאו חציו עולה והטטר יביסו מכיו עוכה וחליו שלמים ומועלין בכולן וחין מועלין במקלמן וכ"נ ג" הרא"פ: [ד] ה"ג ע"ד דר' יוסי בר בון ושמואל ר"ח ור"א שלשתן אמרו דבר א' והשאר שבינמים נמחק: [ה] נ״ל ר״א דאיחמר: [ו] נ״ל לא כך :סיה המעשה

ציון ירושלים

ממחין יאין הפרנסים. עי' נמ"י פ"ה . דב"ב ובשו"ת אא"ו ש"א סימן סו: נהגין גבן דזעירא לא שאל דזעירא לא שאל בשלמא דרבה. עיין טו״ת פמ״א ח״א בהקדמתו ובחיבורי יד שאול סימו רמב בארתי הדברים באורך:

גליון הש"ם

[ħ] עי' ק"ע ולא דק בלשני' וצ"ל יביא בחליו עולה וחליו שלמים וכן הוא בש"ס וברמב"ס ועי" במוס' נזיר דף כה ע"א ד"ה יפלו ודף כו ע"ב ד"ה תניא: [ב] עי׳ בב"י יו"ד סימן רנג בשם שו״ת הרא״ש ול״ע. ועיין בבאורי הגר"ל ביו"ל שם: וגו עי תוס׳ ערובין דף נג ע״ל ד״ה וגשרים ועי׳ שו״ת :הכיב"ש סימו תכא